

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/11/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4111228045
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4111228045.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Česká republika, s. r. o. so sídlom Praha 4, Novodvorská 994, IČO: 25 117 483, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: W. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom J., R. toho času na neznámom mieste, zastúpený opatrovníkom JUDr. Oliverom Kolenčíkom, vyšším súdnym úradníkom Krajského súdu v Nitre, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom Prešov, Nám. legionárov 5, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykcom, advokátom so sídlom Stropkov, Nám. SNP 7, o zaplatenie sumy 715,43 eura s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 29. októbra 2012, č. k. 14C/125/2012-103 v spojení s opravným uznesením zo dňa 20. novembra 2012, č. k. 14C/125/2012-126, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka m e n í takto:

Navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania v sume 141,79 eura, právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka JUDr. Ambrózovi Motykovi, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 6,76 eura, právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka JUDr. Ambrózovi Motykovi, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa v dôsledku späťvzatia návrhu konanie vo veci podľa § 96 ods. 1 OSP zastavil a odporcovi ani vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. O vrátení súdneho poplatku navrhovateľovi v sume 35,87 eura, prostredníctvom Daňového úradu Bratislava rozhodol podľa poplatkového zákona. S poukazom na to, že navrhovateľ vzal návrh späť bez udania dôvodu, súd prvého stupňa o trovách konania týkajúcich sa odporcu rozhodol podľa § 146 ods. 2 OSP tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože si žiadne trovy konania neuplatnil. Vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ktorý si náhradu trov konania uplatnil, trovy konania nepriznal z dôvodu, že ani súd a ani odporca neiniciovali vstup vedľajšieho účastníka do konania, tento vstúpil dobrovoľne po zistení predmetu konania a získaní informácie o predmete konania z Okresného súdu Nitra. Dospel k záveru, že v danom prípade nebola splnená podmienka na priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi, pretože úkony, ktoré vykonal (vykonal ich z vlastnej vôle, sám sa rozhodol vstúpiť do konania, rozhodnutie súdu sa žiadnym spôsobom jeho práv a oprávnených záujmov nedotklo a ani na jeho výsledku žiadny právny záujem nemal) neboli účelné a efektívne vynaložené. Okrem uvedeného súd poukázal aj na skutočnosť, že vedľajší účastník vstúpil do konania ako profesijná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu bez toho, aby sa s odporcom kontaktoval, hoci pobyt odporcu

bol neznámy a splnomocnil právneho zástupcu z radov advokátov, hoci zo samotnej podstaty vedľajšieho účastníka vyplýva, že musí byť schopný konať v mene toho, na strane koho vstupuje do konania. O vrátení súdneho poplatku rozhodol podľa § 11 ods. 3, 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch tak, že navrhovateľovi vrátil zaplatený súdny poplatok krátený o sumu 6,63 eura, t.j. vo výške 35,87 eura prostredníctvom Daňového úradu Bratislava na účet navrhovateľa.

Proti tomuto uzneseniu v časti, týkajúcej sa nepriznania náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi, podal v zákonnej lehote odvolanie vedľajší účastník, domáhajúc sa ním jeho zmeny a priznania trov konania vo výške 212,69 eura, ako aj trov odvolacieho konania vo výške 25,73 eura. Namietal, že pri rozhodovaní o trovách v konaní, ktoré bolo skončené zastavením v dôsledku späťvzatia žaloby, je nevyhnutné posudzovať zásadne len procesné kritéria úspechu, či neúspechu účastníkov. Mal za to, že navrhovateľ vzal bez akéhokoľvek odôvodnenia žalobu v celom rozsahu späť, čím procesne zaviniť zastavenie konania. Ohľadom argumentov súdu prvého stupňa uviedol, že združenie ako právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľov vstúpilo do konania legitímne v súlade s § 93 ods. 2, 3 OSP z vlastného podnetu do predmetného spotrebiteľského sporu v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka na strane odporcu - spotrebiteľa. Zdôraznil pritom, že takto zvolený procesný postup vstupe vedľajšieho účastníka do konania je zákonne rovnocenný so vstupom do konania na základe výzvy niektorého z účastníkov urobenej prostredníctvom súdu a nepredpokladá súhlas spotrebiteľa s jeho vstupom, dokonca ani vedomosť spotrebiteľa o jeho vstupe do konania. Rovnako považoval za nenáležité argumentovať tým, že združenie nemá právny záujem na výsledku sporu, pretože z povahy veci vyplýva, že záujem združenia na výsledku konania je daný cieľmi združenia, ktoré sú určené v stanovách. Rovnako tak nesúhlasil s tým, že by si náhradu trov konania vyúčtoval ihneď pri vstupe do konania, ako ani nesúhlasil s tým, že trovy konania neboli účelne a efektívne vynaložené. Dôvodil tým, že uznesenie v jeho napadnutej časti vychádza z nesprávnych skutkových zistení a z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal pritom na to, že v množstve súdnych sporov pôsobil už len vstup vedľajšieho účastníka odradzujúco pre navrhovateľa v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku vzal svoj návrh na začatie konania späť a žiadal konanie zastaviť. S poukazom na čl. 7 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách mal za to, že súd by mal vychádzať z citovaného článku a podporiť tento prostriedok účinnej ochrany spotrebiteľov v súdnych konaniach tým, že združeniu prizná náhradu trov konania, v opačnom prípade by činnosť nemajetného združenia mohla byť vážne ohrozená. Okrem toho namietal, že súdy pri priznávaní trov dodávateľovi v platobnom rozkaze, ktorý si navyiac vedome uplatňuje premlčaný nárok, nemajú žiaden problém priznávať mu trovy konania, ktoré si dokonca v prevažnej väčšine vecí žiada dodávateľ priznať v nezákonnej výške aj za úkon právnej služby písomné podanie protistrane - pokus o zmier, ktorý je v rozpore s advokátskou tarifou. Ohľadom možnosti využívať aj určenú podporu ministerstva poukázal na reálnu skúsenosť, na základe ktorej dospel k záveru, že realita praxe je úplne iná a podpora štátu je skôr v rovine iluzórnej, než skutočnej. Konštatoval, že súd pri nepriznaní trov vedľajšiemu účastníkovi postupoval v rozpore s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora EÚ, v rozpore s vnútroštátnou právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou a to vzhľadom na článok 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, ako aj článok 38 a článok 47 Charty základných práv EÚ. O dôvodnosti priznania trov vedľajšieho účastníka podľa neho svedčí aj novelizované znenie § 137 OSP. Z uvedeného podľa neho vyplývalo, že aj vedľajší účastník ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo v súdnom konaní vystupovať proti dodávateľom na základe princípu rovnosti zbraní.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka poukázal na to, že cieľom Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka. Zastal názor, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Ak by predsa len z nejakého dôvodu bolo nutné, aby bol vedľajší účastník zastúpený advokátom, tak bez práva na náhradu trov konania. Inak by podľa neho nebol dôvod na pripustenie vedľajšieho účastníka, keďže by vedľajší účastník nevedel naplniť predmet svojej činnosti. Z uvedeného považoval za zrejmé, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je neúčelné a nadbytočné. Dôvody hodné osobitného zreteľa videl v tom, že vedľajší účastník vstúpil do konania na strane odporcu za účelom ochrany jeho práv z vlastnej iniciatívy, tomu však bol v zmysle § 29 ods. 2 OSP

súdom ustanovený opatrovník. V zmysle vyššie uvedeného zastal názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 OSP. Ohľadom ustanovenia Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník poukázal, uviedol, že tieto sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa. Mal za to, že žiadne z predmetných ustanovení nepoukazuje na to, že by sa združenie na ochranu práv spotrebiteľa malo nechávať zastupovať advokátmi a uplatňovať si náhradu trov konania, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Vychádzajúc z toho, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, mal za to, že súd prvého stupňa správne na túto skutočnosť prihliadol a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania preskúmal a v zmysle ustanovenia § 219 OSP ho potvrdil.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka je dôvodné, preto uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka podľa § 220 OSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Z obsahu spisu v súdnej veci vyplýva, že navrhovateľ sa svojím návrhom voči odporcovi domáhal zaplata sumy 715,43 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 638,52 eura od 06. 08. 2008 do zaplata a trov konania. V návrhu uviedol, že dňa 01. 12. 2007 uzavrel postupca s odporcom na predtlačenom formulári Zmluvu o osobnom úvere č. 27859297, na základe ktorej poskytol postupca odporcovi úver. Pretože odporca nedodržel dohodnutý splátkový kalendár a dostal sa do omeškania, došlo k zosplateniu úveru a postupca v súlade s čl. 4 Obchodných podmienok od zmluvy odstúpil písomným oznámením zo dňa 24. 04. 2008, s určením lehoty na plnenie dňom 28. 04. 2008.

Dňa 09. 02. 2012 bolo súdu doručené oznámenie vedľajšieho účastníka o vstupe do konania, jeho žiadosť o zaslanie návrhu na začatie konania a priznanie náhrady trov konania. Právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka bol zaslaný návrh. Následne, podaním zo dňa 17. 09. 2012 sa vedľajší účastník k veci vyjadril, pričom v tomto podaní uviedol, že voči nároku navrhovateľa vznáša námietku premlčania. Vyjadrenie vedľajšieho účastníka spolu s prílohami bolo zaslané právnomu zástupcovi navrhovateľa.

Podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 08. 10. 2012 navrhovateľ zobral svoj návrh na začatie konania v zmysle § 96 ods. 1 OSP späť v celom rozsahu, žiadal konanie zastaviť a zároveň požiadal o vrátenie súdneho poplatku. Navrhol, aby súd o trovách vedľajšieho účastníka rozhodol v zmysle § 150 OSP.

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením konanie podľa § 96 ods. 1 OSP zastavil a odporcovi ani vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Následne posledným výrokom rozhodol o vrátení zaplata súdneho poplatku tak, že navrhovateľovi sa vracia zaplata súdny poplatok v sume 35,87 eura po právoplatnosti tohto uznesenia prostredníctvom Daňového úradu Bratislava. Uvedené uznesenie napadol v zákonnej lehote odvolaním vedľajší účastník na strane odporcu vo výroku, ktorým mu súd prvého stupňa nepriznal náhradu trov konania.

Podľa § 93 ods. 4 OSP, v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky priznáva každému právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi. Pod pojem každý spadá aj vedľajší účastník konania. Vedľajší účastník nie je vylúčený z voľby, akým spôsobom si toto základné právo (na právnu pomoc v konaní pred súdmi) uplatnil, ale musí počítat s tým, že aj vo vzťahu k nemu bude súd skúmať, či trovy konania boli účelne vynaložené a či je dôvod na priznanie náhrady trov proti neúspešnému účastníkovi.

Podľa § 137 OSP, trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c) OSP, žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Podľa § 146 ods. 2 OSP, ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Podľa § 150 ods. 1 OSP, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Ak došlo k zastaveniu konania (napríklad podľa ustanovenia § 96 ods. 1 OSP v prípade, že navrhovateľ vzal účinne späť návrh na začatie konania), nemá zásadne žiadny z účastníkov (§ 146 ods. 1 písm. c) OSP) právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku. Len výnimočne možno (§ 146 ods. 2 OSP) uložiť niektorému z účastníkov povinnosť nahradiť druhému z účastníkov trovy zastaveného konania, a to podľa prvej vety tohto ustanovenia tomu z účastníkov, ktorý zavinil, že konanie muselo byť zastavené, a podľa druhej vety tohto ustanovenia odporcovi v prípade, že bol pre jeho správanie vzatý návrh späť, ktorý bol podaný dôvodne.

K zastaveniu konania môže dôjsť v dôsledku procesného zavinenia niektorého z účastníkov. Zákon ustanovuje len jeden druh prípadov: zastavenie konania po späťvzátí návrhu, ku ktorému došlo pre správanie sa odporcu, pričom návrh bol podaný dôvodne, zakladá právo navrhovateľa na náhradu trov zastaveného konania. Dôvodnosť podania návrhu sa posudzuje procesne. Nerozhoduje, aký by bol výsledok konania, keby nedošlo k späťvzatiu návrhu, ale to, že odporca splní to, čoho sa navrhovateľ domáha, a len preto navrhovateľ vezme návrh späť. Zavinenie navrhovateľa môže spočívať v tom, že podal návrh napriek tomu, že dlh bol splnený, a túto skutočnosť nezistil pred podaním návrhu, alebo v tom, že návrh vzal späť bez toho, aby odporca splnil to, čoho sa petítom domáhal.

Povinnosť hradiť trovy konania sa môže v jednotlivých prípadoch javiť ako neprimerane tvrdá. Ustanovenie § 150 odsek 1 OSP preto umožňuje súdu, aby v takýchto výnimočných prípadoch z dôvodu hodného osobitného zreteľa účastníkom, vedľajším účastníkom alebo štátu, ktorí by inak mali právo na náhradu trov konania, túto náhradu celkom alebo sčasti nepriznal. Ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie alebo náhodu. Keďže toto ustanovenie negatívne dopadá na účastníka, ktorý by mal inak právo na náhradu trov konania, jeho použitie musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať sociálnej situácie účastníkov. V takomto prípade súd musí prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť hradiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím tohto výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy tiež treba brať také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadať na postoj účastníkov v konaní. Súd teda musí starostlivo posúdiť okolnosti konkrétneho prípadu.

V preskúmvanej veci je nesporné, že podaním zo dňa 01. 10. 2012 navrhovateľ zobral svoj návrh na začatie konania v celom rozsahu späť a žiadal konanie zastaviť. Súd prvého stupňa správne v zmysle ust. § 96 ods. 1 OSP konanie zastavil, pričom je nesporné, že zastavenie konania zaviniť navrhovateľ, a preto tu nastupuje v zmysle § 146 ods. 2 OSP povinnosť toho, kto zaviniť zastavenie konania nahradiť druhej strane náhradu trov konania, ktoré účelne vynaložila na uplatňovanie alebo bránenie svojho práva. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne o trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 OSP, ako aj správne na uvedený prípad neaplikoval ustanovenie § 150 ods. 1 OSP, avšak nesprávne vyhodnotil účelnosť trov konania uplatnených vedľajším účastníkom.

Pokiaľ súd prvého stupňa vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania, odvolací súd považuje jeho rozhodnutie za nesprávne. S poukazom na ustanovenie § 93 ods. 4 OSP, ktoré výslovne ustanovuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, je podľa odvolacieho súdu možné v tejto veci vyvodiť záver, že vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná aj náhrada trov konania, ale len v tých prípadoch, kedy právo na náhradu trov konania vznikne účastníkovi, ktorého v konaní vedľajší účastník podporuje. Ak je cieľom združení na ochranu spotrebiteľa presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov a právom spotrebiteľa chrániť a presadzovať svoje oprávnené záujmy aj prostredníctvom združení na ochranu spotrebiteľov, musí sa súd, ak sa združenie na ochranu spotrebiteľa zúčastní konania ako zástupca účastníka alebo vedľajší účastník na strane spotrebiteľa, zaoberať tým, či takéto trovy konania boli účelne vynaložené na ochranu oprávnených záujmov spotrebiteľa. Vedľajšiemu účastníkovi umožňuje vstúpiť do konania ustanovenie § 93 ods. 2 a 3 OSP a to i z vlastného podnetu, pričom vstup vedľajšieho účastníka navrhovateľ nenamietal. Občiansky súdny poriadok v ust. § 24 a nasl. umožňuje každému účastníkovi dať sa zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí. Takýmto zástupcom môže byť i advokát. Uvedené zákonné ustanovenie, ale ani čl. 47 ods. 2 Ústavy SR nevylučuje, aby aj združenie na ochranu spotrebiteľa bolo zastúpené advokátom. Vychádzajúc z uvedeného je preto potrebné dospieť k záveru, že vedľajší účastník má v zásade právo na náhradu trov konania, avšak vždy je potrebné posudzovať účelnosť trov právneho zastúpenia v každom individuálnom prípade. V danom prípade odvolací súd videl účelnosť vynaložených trov už v samotnom charaktere vedľajšieho účastníctva, keď vedľajší účastník vstúpil v danom konkrétnom prípade do konania za účelom ochrany práv spotrebiteľa. Účelnosť vynaložených trov odvolací súd videl i v tom, že práve v dôsledku úspešne vznesenej námietky premlčania zobral navrhovateľ svoj návrh späť a došlo k zastaveniu konania. Z týchto dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa nepriznania vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, podľa § 220 OSP zmenil a vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania v sume 141,79 eura, pozostávajúcu z dvoch úkonov právnej pomoci (prevzatie veci a vyjadrenie k veci) podľa § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vo výške 2 x 51,45 eura, režijného paušálu za 2 úkony podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky vo výške 2 x 7,63 eura a DPH podľa § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky v sume 23,63 eura (20% z 2 x 51,45 eura + 2 x 7,63 eura). Za účelne vynaložené trovy konania odvolací súd nepovažoval trovy konania pozostávajúce z odmeny za úkon podanie na súd zo dňa 30. 10. 2012 v sume 51,45 eura s režijným paušálom a príslušnou DPH, nakoľko uvedený úkon bol vedľajším účastníkom vykonaný po lehote určenej súdom prvého stupňa a po vydaní napadnutého rozhodnutia, teda jeho vykonanie bolo neúčelné.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 2 OSP a pomerne úspešnému vedľajšiemu účastníkovi v odvolacom konaní priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 6,76 eura predstavujúcu 32% zo sumy 21,11 eura pozostávajúcej z jedného úkonu právnej pomoci (podané odvolanie) vo výške 9,96 eura (v zmysle § 10 ods. 1 a § 14 ods. 3 písm. b/ vyhl. č. 655/2004 Z. z.), režijného paušálu vo výške 7,63 eura a 20% DPH. Spolu trovy odvolacieho konania predstavujú sumu 21,11 eura a vedľajší účastník mal vo veci úspech 66% (z požadovanej sumy 212,69 eura mu bola v odvolacom konaní priznaná suma 141,79 eura), vzniklo mu právo na náhradu trov konania vo výške 32% (66% - 34%). Keďže predmetom odvolacieho konania boli iba trovy konania, a nie vec sama, z ktorej si právny zástupca nesprávne žiadal priznať odmenu, základná sadzba tarifnej odmeny bola vo výške 19,92 eura, ktorá sa v zmysle § 14 ods. 3 písm. b) vyhlášky znížila na 1-cu.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.